

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov: **1) J. L., N., 2) Mgr. M. L., N., 3) V. L., N., 4) Ing. J. L., N., 5) E. T., B., všetci zastúpení advokátom JUDr. P. M., AK so sídlom v K.,** proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad Košice – mesto, Popradská 78, Košice, za účasti: Slovenský pozemkový fond, Letná 27, Košice,** o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu z 10. mája 2010, č. 229/27/2010-Ga, o odvolaní navrhovateľov proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Sp/17/2010-39 zo dňa 6. októbra 2011 o nevyhovení návrhu na prerušenie konania, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/17/2010-39 zo dňa 6. októbra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Uznesením č. k. 3Sp/17/2010-39 zo dňa 6. októbra 2011 Krajský súd v Košiciach nevyhovел návrhu navrhovateľov, ktorým žiadali, aby súd prerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a požiadal Ústavný súd Slovenskej republiky o zaujatie stanoviska k súladu ustanovení § 11 ods. 1 písm. f), ods. 2, § 14 ods. 5 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v platnom znení (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“) s článkom 20 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky

a ustanovenia § 11 ods. 1 písm. f) zákona č. 229/1991 Zb. s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa názoru krajského súdu vysloveného v odôvodnení napadnutého uznesenia ustanovenie § 11 zákona č. 229/1991 Zb., rieši situáciu, kedy nesporne sú dané nároky na vydanie nehnuteľností, ktoré prešli alebo boli prevedené na štát spôsobom uvedeným v § 6 ods.1 uvedeného zákona a boli uplatnené v zákonom stanovenej lehote, ale zároveň uvádza, ktoré pozemky nie je možné vydať, teda sú uvedené prekážky, ktoré bránia vydaniu pozemkov alebo jeho časti. Ide o zákonom vymenované taxatívne výnimky a ďalšie rozširovanie alebo zužovanie zákonných prekážok nevydania pozemkov nie je možné. Preto podľa názoru krajského súdu nie je daný dôvodný postup v tomto konaní podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, lebo v ustanovení § 11 ods. 1 sú stanovené taxatívne prekážky nevydania nehnuteľností. Ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. rieši prípady, ak nie je možné nehnuteľnosť vydať. Potom oprávnená osoba má nárok na bezplatné prevedenie do vlastníctva iného pozemku vo vlastníctve štátu v primeranej výmere a kvalite v akej boli jej pôvodné pozemky, pokiaľ možno v tej istej obci, v ktorej sa nachádzajú, pokiaľ s tým oprávnená osoba súhlasí.

Súd poznamenal, že zákon č. 229/1991 Zb. je zákonom v snahe zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v rokoch 1948 až 1989, z ktorého jednoznačne vyplýva, že nejde o obnovenie pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde v plnom rozsahu, a preto stanovil prípady, kedy nie je možné v plnom rozsahu vlastnícke právo k pozemkom prinavrátiť a práve v týchto prípadoch je možné poskytnúť inú náhradu. Preto podľa názoru súdu ustanovenie § 11, ktoré taxatívne upravuje, ktoré pozemky, resp. časti pozemkov, nemožno vydať, nie je v rozpore s Ústavou SR s článkom 20 ods. 4 ako to uvádzajú navrhovatelia. Nesprávny je názor navrhovateľov, že ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. je vyvlastňovacím ustanovením, lebo uvedený zákon je zákonom reštitučným, ktorý v žiadnom ustanovení nevyvlastňuje, resp. neodníma vlastnícke právo oprávnenej osobe k nehnuteľnosti, ale obnovuje pôvodné vlastnícke vzťahy za stanovených podmienok.

Preskúvaným rozhodnutím odporca nerozhodol o finančnej náhrade za nevydávané nehnuteľnosti, z ktorého dôvodu v tomto konaní súd ani nepovažuje za potrebné vysporiadavať sa s otázkou, či ustanovenie § 14 ods. 5 zákona č. 229/1991 Zb. je v rozpore

s Ústavou Slovenskej republiky, navyiac ak za pozemky, ktoré sa podľa zákona nevydávajú a za ktoré nebude oprávneným osobám poskytnutý iný pozemok, poskytne štát náhradu ale podľa § 16 ods.1 až 4 zákona č. 229/1991 Zb..

Proti tomuto uzneseniu podali navrhovatelia prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie a žiadali, aby odvolací súd zmenil uznesenie krajského súdu a konanie prerušil v zmysle návrhu navrhovateľov. Napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa považujú v celom rozsahu za nesprávne z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. f) OSP, nakoľko rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odôvodnenie rozhodnutia považujú za formálne a nedostatočné. Súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkami navrhovateľov a s argumentmi a obmedzil sa iba na strohý výpočet zákonných ustanovení.

Dôvodili tým, že keby zákon č. 229/1991 Zb. nebol vôbec prijatý, mali by možnosť domáhať sa určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podľa Občianskeho zákonníka. Prijatím predmetného zákona mal byť proces prinavrátania vlastníckeho práva zjednodušený, avšak efekt je úplne opačný. Zákon č. 229/1991 Zb. nastolil stav, kedy navrhovateľom namiesto pozemkov bude poskytnuté doslova symbolické odškodnenie a takýto stav je v hrubom rozpore s Ústavou SR. Samotný zákon a na jeho základe vydané rozhodnutia predstavujú hrubý zásah do vlastníckych vzťahov. V rámci procesu tzv. zmiernenia niektorých krívd vznikajú novo majetkové krivdy a sú priznávané symbolické finančné kompenzácie.

Odporca a Slovenský pozemkový fond navrhli napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal uznesenie krajského súdu a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu navrhovateľov nemožno priznať úspech, a preto napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil, postupujúc podľa § 219 OSP. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, súd konanie preruší ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje ak tu pred rozhodnutím

vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Z predloženého spisového materiálu súd zistil, že navrhovatelia sa domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporcu z 10. mája 2010, Číslo: 229/27/2010-Ga, ktorým správny orgán rozhodol o reštitučnom nároku navrhovateľov v zmysle zákona č. 229/1991 Zb.. Preskúmaným rozhodnutím odporca rozhodol tak, že navrhovatelia sú oprávnené osoby podľa § 4 ods. 1 a spĺňajú podmienky zákona pre priznanie nároku uvedeného v § 6 ods. 1 písm. p) zákona č. 229/1991 Zb.. Dedičom po pôvodnom vlastníkovi sa nepriznáva vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré žiadajú vydať, lebo na pozemku sú telovýchovné a športové zariadenia a podľa zákona o pôde sa podľa § 11 ods. 1 písm. f) takýto pozemok nevydáva. Zároveň uviedol, že nepriznaním vlastníckeho práva k predmetnému pozemku nie je dotknuté právo dedičov po oprávnenej osobe na náhradu podľa § 11 ods. 2 zákona.

V uvedenej právnej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že zákon č. 229/1991 Zb. bol prijatý v snahe zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom Krajského súdu v Košiciach uvedeným v odôvodnení uznesenia, ktorým nevyhovet návrhu navrhovateľov na prerušenie konania. K tam uvedeným dôvodom, ktoré odvolací súd považuje za úplné a presvedčivé, nevidí odvolací súd dôvod nič doplňovať ani na základe odvolania navrhovateľov, keďže len zopakovali svoje tvrdenia uvedené v návrhu na prerušenie konania, pričom na tieto aj poukázali v odvolaní voči uzneseniu krajského súdu, s ktorými sa krajský súd zaoberal. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi uznesenia krajského súdu a tieto si osvojuje ako svoje vlastné.

Námietky navrhovateľov odvolací súd považuje za právne irelevantné vo vzťahu k prejednávanej veci. Zákon č. 229/1991 Zb. je zákonom reštitučným a jeho snahou je

zmierniť následky niektorých majetkových krívd. Nejde, ako uvádzajú navrhovatelia, o obnovenie pôvodným vlastníckych vzťahov k pôde v plnom rozsahu. Ustanovenie § 11 zákona č. 229/1991 Zb. jednoznačne uvádza, kedy nie je možné pozemky vydať a to v prípade, ak sú na to dané zákonné prekážky a kedy je možné poskytnúť inú náhradu. Nejedná sa v danom prípade o vyvlastnenie, ktorého zákonné podmienky určuje čl. 20 ods. 4 Ústavy SR.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval dôvody navrhovateľov uvedené v dovolaní za spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého uznesenia krajského súdu a preto ho podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250 ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, nakoľko navrhovatelia neboli v konaní úspešní a odporca nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Pr o t í t o m u t o u z n e s e n i u n i e j e p r í p u s t n é o d v o l a n i e .

V Bratislave 11.apríla 2012

JUDr. Jana Henčeková, PhD. v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková